

Giả Bình Ao

Người bệnh

Tôi bị liệt nửa người, chi dưới không cử động gì được, đến trở mình cũng rất khó khăn. Tốt nhất là ngồi dậy, nhưng cũng chỉ là ngồi đấy mà thôi... Cứ như vậy, ngày lại ngày, đêm đen ngày trắng, ngày trắng chờ đêm đen, đêm đen mong ngày trắng. Tôi thật tình không còn phân biệt được rằng, chiếc giường nó đỡ tôi, hay tôi cũng chiếc giường, để lặng lẽ nhìn lên trần nhà, nhìn ra quanh bốn bức tường, không có thanh âm, cũng không màu sắc, trong không gian ấy chỉ có tôi, tôi và những con vật nhỏ bé: những con kiến lảo nháo trên tường, leo lên, bò xuống, xuống xuống, lên lên. Ôi chao! Cái không gian đang thuộc về tôi này, còn kéo dài bao lâu nữa, và tôi còn phải chìm đắm vào trong cái không gian này bao nhiêu ngày tháng nữa.

Tôi bắt đầu mơ mộng những giấc mơ vô cùng tươi đẹp, mơ mộng trong đêm, ban ngày vẫn tiếp tục giấc mơ đó. Người xuất hiện nhiều nhất trong những giấc mộng của tôi, lại là người chị họ tôi...

Tôi vẫn thường nghĩ, trên cõi thế gian này, bạn học có thể không cần, tôi cần chị họ tôi kia, thân thích có thể cũng không cần, tôi cần chị họ tôi kia, cha mẹ cũng có thể không cần, tôi cần chị họ tôi kia. Tiếng nói của chị họ tôi, nó mang sắc xanh, nó mềm mại và yếu đuối đến đáng thương.

Quần áo của chị họ tôi, bay bướm như một khúc nhạc, khiến cho trái tim tôi đắm đuối, còn như khuôn mặt ư, con mắt ư, tôi lại không nói cho rõ ràng được nó mang màu sắc gì, tôi chỉ biết được những màu xanh đỏ tím vàng lam, tất cả những màu sắc đó đều không dùng mà hình dung nổi...

Tôi nhớ được hết sức rõ ràng rằng, lần đầu tiên chị đến bên tôi, tôi đang

mơ mộng, mộng thấy một ngọn núi, dưới đất có tuyết đọng, cây cối ở đó đều trụi lá, trông chẳng khác gì những cây cọc dựng đứng trong đám tuyết, mà cũng không phải là cắm, là dựng, mà là tuyết đã chôn vùi gốc nó, rồi lấy cưa mà cưa cắt đi. Một con bướm bướm bay tới, đỏ thắm, đỏ rực rỡ tươi tắn như một ngọn lửa, khiến cho vùng sơn cước chết lặng này, bỗng như sống động trở lại... Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng khóc tím tím, tôi choàng mở mắt, trên đầu giường có một ngọn đèn nhỏ, một người ngồi nghiêng, lưng tôi đen, tóc trên đầu cũng đen, khuôn mặt chỉ sáng có một nửa, trắng bệch. Tôi a lên một tiếng, là chị, là người chị họ tôi...

Chị thấy tôi đã tỉnh lại, nước mắt chị nhỏ xuống, nước mắt cũng một màu trắng bệch, trong suốt, chị nói:

- Tiểu D. làm sao mà nên nông nổi này?

Tôi cười. Tôi nghĩ tới giấc mộng của tôi. Tôi mừng vui, vì chị tôi đã chẳng quên tôi.

Tôi lại cười.

Chị cũng cùng cười với tôi.

Tôi nhìn thấy màu sắc của cái cười ấy, có màu hồng, có màu lam, và có cả màu lục nữa, ôi cái cười xinh đẹp biết bao nhiêu, chỉ trong nháy mắt nó đã in đậm vào trái tim tôi...

Kể từ lúc đó, tôi bắt đầu nghiên cứu cái cười này, và cuối cùng tôi đã hiểu được rằng:

Tất cả mọi thứ trên cuộc đời này vốn nguyên thủy của nó là không có màu sắc, màu sắc chính là từ trong con mắt của người nhìn, nếu lấy màu xanh mà nhìn cái cây, cái cây sẽ là màu xanh, dùng màu hồng mà nhìn hoa, hoa sẽ có màu hồng, dùng màu xanh mà nhìn nước, nước sẽ là màu xanh. Anh cần màu sắc nào, sẽ có màu sắc đó...

Còn cái cười của chị tôi, nó có đủ cả năm màu.

Chị tôi ở lại đây hai hôm, chị đề nghị với gia đình tôi mở cho tôi một cánh cửa sổ, trên mái nhà, nhìn lên trời.

Chị tôi đi rồi, chị đi vội vàng, không để lại một lời, và cũng không để lại một bóng hình, nhưng để lại cho tôi một cánh cửa sổ nhìn lên trời, một khoảng trời nho nhỏ, hình vuông. Khoảng trời ấy thuộc về tôi. Ngày ngày, đêm đêm, tôi đắm đắm nhìn vào khuôn trời ấy. Ngày ngày, đêm đêm, khuôn trời ấy đổi thay: khi thì vàng, lúc thì đỏ, một lát sau lại đen... Tôi không thích đọc những trang tiểu thuyết nhạt nhẽo, vô liêu ấy nữa, bỗng nhiên tôi lại thích vẽ.

Tôi đòi người nhà đi mua cho tôi đủ các loại màu. Tôi ngồi đó, tôi bôi, tôi trát lên giấy. Tôi thích vẽ gì, tôi vẽ ngay cái đó, tôi đã vẽ tất cả những gì tôi thích vẽ ra...

Tôi đã vẽ một đêm xuân.

Đêm xuân ấy, trăng rất tỏ, tôi đi vào rừng cây ở cuối thôn. Rừng cây ấy đang nhú ra đầy nụ hoa, cành nọ giao cành kia, trăng vằng vặc soi sáng, những nụ hoa vừa mảnh mai vừa dày đặc. Ở dưới mặt đất, những chỗ đen là cành cây, những chỗ trắng là ánh trăng, sự đối chọi giữa đen và trắng, hình như có một âm hưởng vô cùng mạnh mẽ. Tôi chờ đợi bạn gái của tôi. Nhưng nàng không tới. Tôi cứ bồi hồi quanh quẩn bên doi đất cao, tôi trượt chân, đập vỡ một tảng đá rồi ngã lao xuống...

Tôi vẽ nàng, người con gái của tôi.

Nàng không bao giờ đến nữa, và tôi chẳng làm sao hình dung, tưởng tượng ra nổi khuôn mặt của nàng. Tôi khốn khổ lần tìm suốt ba ngày trắng, tôi lại khốn khổ lần tìm suốt ba đêm đen. Suốt trong thời gian ấy, chỉ có con mèo chui qua khe cửa mà vào. Con mèo đã già lắm rồi, nó

không còn bắt được chuột nữa, người nhà đã nhiều lần ôm nó vút ra ngoài đường, nhưng nó vẫn tìm được lối quay về nhà, rồi len lén chui vào trong bốn bức tường với tôi. Nó ngồi ở đầu giường tôi, nó rửa mặt cho tôi xem, nếu không nó nằm khoanh bên cạnh gối, ngủ và gừ gừ thật to. Lúc nó nhìn tôi, đôi mắt lóe lên màu ánh sáng xanh lè... Thế là tôi bật nhớ trở lại, hình dung ra được khuôn mặt người con gái của tôi, và mắt nàng cũng có cái màu sắc ấy...

Tôi liền vẽ ra đúng như thế. Tôi lại vẽ mũi chiếc mũi thật to, và dùng màu đen, cái miệng vênh lên cong cong, tôi dùng màu đỏ sẫm...

Vẽ xong, tôi thấy thật giống, viết tên nàng lên đấy. Người nhà xem, lại bảo là không giống, tôi nói đó đúng là khuôn mặt của nàng, tôi chỉ cần sửa chữa một chút là xong.

Tôi còn vẽ tất cả các bạn học của tôi, vẽ luôn cả những người họ hàng thân thích cùng người trong nhà. Vẽ rất giống, mặt, tôi dùng toàn màu đen. Mọi người chê tôi là không biết dùng màu sắc, bảo rằng, mặt là phải màu trắng, sao lại đi dùng màu đen? Trắng ư? Trắng chỉ có mỗi một khuôn trời hình vuông bé nhỏ là trắng thôi. Trắng ư? Trắng chỉ có mỗi một khuôn mặt chị họ tôi là trắng thôi.

Sau đó tôi cũng vẽ một bức về chị họ tôi. Tôi cũng vẫn chỉ dùng có hai màu: màu đen và màu trắng...

Mẹ tôi bảo, chị có về qua nhà hồi mùa xuân, rồi sau đó đã đi lấy chồng. Chồng chị là một bí thư công xã.

- Chị ấy đi lấy chồng rồi, không phải là một người vợ, mà là một người yêu, là một người yêu, liệu có thể đến thăm con được không?

Tôi giật mình kinh hãi.

Ở vùng đồng đất tôi đây, một cô con gái, lấy chồng là một nông dân mới

gọi là vợ anh nọ anh kia, nhưng nếu đi lấy một anh cán bộ nhà nước, thì lại gọi là người yêu của anh nọ, anh kia, nhưng sao lại là người yêu của một bí thư công xã. Tôi nghĩ, lời mẹ tôi có thể là đúng. Nên tôi đành chỉ còn vẽ cái bầu trời hình vuông nhỏ bé kia thôi. Tôi vẫn quanh quẩn chỉ dùng có hai màu: màu đen và màu trắng, bởi vì đó là vẽ đêm đen. Dùng màu vàng và màu đỏ là vẽ buổi sáng, màu tím và màu lam là vẽ lúc ban trưa. Tôi còn vẽ những ngôi sao, những con chim và những cây lá... Tất cả những gì xuất hiện trên bầu trời của tôi, là tôi vẽ hết. Mặt trăng được tôi vẽ nhiều nhất. Trước đây tôi cứ tưởng trăng màu trắng, bây giờ nhìn lại, mới biết rằng sai, nó có nhiều màu lắm: màu xám, màu vàng, màu xanh, màu đỏ, và còn có cả màu đen nữa.

Tôi cứ nằm như vậy, ngồi như vậy, vẽ như vậy, tôi, bên dưới bầu trời hình vuông nhỏ bé của tôi, bên trên chiếc giường, cùng với bốn bức tường của tôi, tôi mơ mộng theo giấc mơ của tôi, tôi vẽ những bức tranh của tôi.

Trời cũng bắt đầu nóng nực dần lên, tôi nghe bên ngoài nhà có tiếng ve rí rả. Tôi biết bây giờ đã là mùa hạ. Con mèo vẫn lên vào phòng tôi, nhưng nó lại thích nằm ở góc nhà hơn, đôi tai cụp xuống mắt, với cái vẻ nửa thức nửa ngủ. Đàn kiến ở góc tường cũng đông hẳn lên, hơn nữa lại còn cả những con cuốn chiếu nữa. Người nhà mang cơm vào, kinh hãi, lấy chân đi đi, tôi ngăn lại, tôi nói, tôi phải vẽ nó, cuối cùng tôi cũng đã vẽ được một bức tranh về nó: quần áo thật đẹp, eo lưng mềm mại, mấy chục đôi chân của nó rất dài, dài và to, khỏe và chắc nịch như những chiếc vó ngựa. Tôi lại nghĩ tới người con gái tôi yêu, điều kiện để chúng tôi yêu nhau nếu như cần đến “ba mươi hai đôi chân”, thì con cuốn chiếu đã trở thành tình địch của tôi mất rồi. Nhưng giờ đây, tôi, hồng rồi, nàng đáng ra phải là người tình đáng kiêu hãnh nhất.

Trong những ngày như thế, chị họ tôi lại tới. Chị đến quá đột ngột, đúng là chị tôi, đúng là chị đã tới đây. Chị mặc một chiếc áo cánh lụa màu nồn chuối, tôi dám nói chắc rằng con bướm cũng không thể đẹp hơn. Mắt tôi sáng lóe lên, lấy hết sức vùng ra khỏi giường, nhưng chị đã ấn tôi xuống, nói:

- Tiểu D, chị đến thăm cậu đây!

- Chị! Chị vẫn không quên em sao?

Tôi nói, mà tôi thấy trong trái tim tôi rung lên đủ cả bảy nốt nhạc, tràn đầy thi tứ, tôi chẳng biết cảm ơn chị ngần nào cho đủ, mà chỉ nói đi nói lại với chị rằng:

- Em chúc phúc cho chị, chị ơi, em có còn được gọi chị là chị không?

- Thì vẫn gọi là chị chứ sao!

Chị cười, trong nụ cười của chị mang đủ năm màu sắc.

Tôi không sao ngăn nổi dòng nước mắt của mình.

Chị họ tôi ở lại với tôi một ngày.

Tôi nói hết mọi niềm mong chờ, tưởng nhớ của tôi đối với chị, luôn luôn nhớ, chị đã để lại cho tôi khung trời vuông, bé nhỏ...

Chị lập tức đề nghị gia đình tôi đục cho tôi một khuôn cửa sổ mới ở đầu giường, mà lại phải thật to vào, và phải lắp kính lên đấy nữa.

A! Tôi có cảm giác rằng tôi có thể nhảy ngay từ trên giường xuống đất, và sẽ reo thật to lên: Tôi đã nhìn thấy núi hồ cây cỏ bên ngoài cửa sổ kia rồi.

Hồ ở đây, nước màu lam, từ đây nhìn ra, nước hồ như dựng đứng lên, còn cái cây thì như mọc từ phía bên kia vươn về phía bên này. Cây phía bên này màu vàng, càng xa càng khác, và là màu xanh lam, màu đen, ở giữa cái màu xanh và màu đen ấy là một ngôi nhà nhỏ, tường trắng đến chói mắt: trên mặt đất là một khối trắng, dưới nước cũng lại là một khối màu

trắng.

Chị tôi lại đi rồi, chị đã mở ra cho tôi một khung trời hình vuông to hơn, tôi vô cùng yêu thương khoảng trời ấy, tôi tham lam hưởng thụ khoảng trời ấy, suốt ngày, suốt cả ngày, tôi mãi mê vẽ bầu trời vuông vức này.

Tôi đã từng vẽ ánh sáng trên mặt nước. Nó giống như một tấm gương, tất cả đều in vào trong ấy: nào mây, nào mặt trời, rồi núi rồi cây, tất cả đều minh bạch rõ ràng đó là một thế giới đầy bí ẩn...

Khi có gió hiu hiu, tấm gương đó lay động, thì ra nó được dệt ra bằng muôn ngàn sợi dọc với muôn ngàn sợi ngang, bên trên mặt nó có vô vàn những vì sao nhỏ bé nhảy múa, có ngôi sao hình ba cánh, có ngôi sao hình năm cánh, tất cả đều tóe ra vô vàn màu sắc. Những sợi dọc sợi ngang đó, càng dệt càng dày, sự dày dặn, mịn màng đều đổ xô tới trình hiện trước mắt tôi, rất gần, rất gần, nhưng thực ra, nó lại xa đi, rất xa xôi, xa xôi lắm! Tôi đã từng vẽ cả cá nữa.

Trong những buổi hoàng hôn, dáng chiều nhuộm màu cho mặt nước, thỉnh thoảng có một làn ánh sáng trắng bạc vọt lên lóe sáng, cái ánh sáng lóe lên như thế, chính là cá, nhưng nó là cá nheo, cá trắm, hay cá mè? Tôi không biết nữa. Nhưng tôi nghĩ, nước trong hồ này trong veo, trong đến nỗi hình như không tồn tại, mà chỉ là một khoảng trắng trống rỗng, cá sống trong đó, những con chuồn chuồn ngừng đập cánh trên cao, chết lặng, nó đang trầm tư, hay đang ngắm bóng mình vậy? Nhưng rồi trong cái màu trắng rỗng tuếch ấy bỗng có những làn sóng nho nhỏ, dài dài, giống như những đường vân trên một tấm gỗ dán. Những con cá ấy nó màu hồng, màu trắng, màu đen và cái ánh sáng đầy hư ảo, nhưng nó bơi đi mất rồi, nhưng cái ánh sáng hư ảo kia vẫn tỏa ra màu trắng, màu hồng, màu đen lấp lánh. Trong thời gian đó, gia đình tôi được tin chồng chị họ tôi phải điều động

công tác, không còn làm bí thư ở công xã nữa, được thăng lên làm người chèo lái ở phòng Nông Lâm huyện. Mọi người trong nhà bỗng như có nhiều hi vọng về tôi hơn, không phải chỉ có một lần mẹ tôi đã nói với ai đó ngoài sân:

- Cô ấy thường đến chơi với chúng tôi. Cô ấy là chị họ của Tiểu D. đấy, cô ấy là người yêu của trưởng phòng Nông Lâm huyện, không, trong xã hội cũ đã phải là bà lớn rồi đấy!

Tôi thấy thương cho tôi, và bỗng nhiên tôi thấy hận mọi người trong gia đình: khi chị họ tôi chưa đi lấy chồng, chị đến chơi với tôi, mọi người đã chẳng ai xem trọng chị đến như thế, có khi còn lạnh nhạt nữa, nay thì mấy tiếng chị họ cũng không dám dùng tới nữa. Tôi nghĩ, thảo nào mà mấy hôm trong suất cơm của tôi có phần khá hảnh lên, họ muốn cho tôi sống thêm được vài ba năm nữa, như vậy, bà lớn Trưởng phòng sẽ thường đến nhà tôi nhiều hơn, để cho họ được tự hào. Nhưng lại chẳng dă động gì tới việc mời thầy thuốc chữa chạy cho tôi, cũng lại chính là vì, họ sợ tôi bỗng nhiên khỏe khoắn hảnh lên, chị tôi sẽ không còn lai vãng nữa.

Bạn học của tôi, họ hàng nhà tôi, cũng chẳng ai có một chút ân cần nào với tôi, bởi họ chưa bao giờ hỏi han đến tình hình bệnh tật của tôi cả, mà chỉ có mỗi một kiểu nói:

- Tiểu D. có phúc!

Thế rồi họ hỏi luôn sang tình hình của chị họ tôi:

- Có phải nói tiếng phổ thông không? (*)

- Ăn mặc thế nào? Có phải là có một chiếc túi xách tay be bé xinh xinh không?

- Có phải đeo một cặp kính mát to bự không?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy, bọn họ toàn là những ông câu cá, là một lũ chỉ

biết chạy theo danh vọng. Chị họ tôi chính là một con cá trong nước, con cá đỏ hồng đỏ thắm, còn họ là một con giun, lấy tay câu ra một khúc, móc lên lưỡi câu...

Nhưng tôi lại mong ngày mong đêm chị tôi tới, tôi tình nguyện cho người ta câu ra một khúc, và được chị tán thành tôi sẽ để chị nuốt thẳng tôi vào bụng.

A! Chị tôi đã đến thật rồi. Lúc đó đang là mùa thu, chị mặc một chiếc áo len đan bó chặt lấy thân mình, một loại len cực tốt, ngồi trên đầu giường tôi, hỏi chân tôi còn có cảm giác gì không, nằm thế có cảm thấy quá hiu quạnh không. Tôi chỉ chảy nước mắt, không nói lên lời.

Tôi đem tất cả những bức tranh đã vẽ cho chị xem, hình như chị thích lắm, chị bảo tôi vẽ đẹp, và lại muốn tôi vẽ thêm thật nhiều. Chị còn đi mua cho tôi một khung gương thật to, đặt lên trên bàn bên cửa sổ, quay mặt nó nghiêng nghiêng ra phía ngoài, quả nhiên đó là một tấm gương tốt, ngay lập tức tôi nhìn thấy trời đất, thế giới bên kia hồ. Đó là núi đá cheo leo, trên đó mọc lơ thơ những cây thông, cây phong gì đấy, những cây cối ấy đã già lão cả, có cây còn trơ ra những cành khô khăng khiu, cứng quèo, có cây chỉ lơ thơ mấy chiếc lá cô đơn, vàng vàng, phơ phất như những ánh sao.

Tôi vội vẽ ngay lấy chúng...

Chị tôi bảo, bức tranh thật đẹp.

Và chị mang đi theo.

Chị đi rồi, chị ra đi như thế nào? Tôi cứ nghĩ mãi về con đường đi của chị...

Có thể, chị leo lên dốc núi đá mà đi, núi ở bên đó rất nhiều. Những ngọn núi gần, nó đông đặc lại như sắt, núi nơi xa, nhạt dần, rồi càng xa càng

nhật, nó mờ lung như một giấc mơ. Đường đi ở trong núi, mặt đường lổn nhổn những đá xanh, bước đi làm nó vang lên lạo xạo, chị vui vẻ bước đi, vừa đi vừa nhặt những hòn đá, lơ đãng quăng đi, rồi nó rơi mát vào bụi cây rậm rạp ở nơi xa, những con chim rừng hót hoảng bay lên, trên bầu trời, giữa cái sắc màu bạc sam sẫm đang có vô số những điểm đen chao đảo.

Cũng có thể là chị đi từ con đê bồi ngược lên. ở đó có một khoảng rừng thu, mà rừng hình như không phải do cây tạo thành, mà là một đồng màu sắc ngồn ngộn, hồng có, thắm có, tím có, vàng có, và còn có cả những sắc do màu pha trộn vào với nhau...

Phía trước là rừng cây hoa(*), cây mọc thành hàng thành lối, toàn một màu phấn trắng, mặt trời đã nhô lên, khiến cho mỗi cây hoa đều có một chiếc bóng của mình, mà những chiếc bóng ấy cũng đều mang một màu phấn trắng...

Chị đi đến ven sông thì trời đã tối, những cánh đen đuôi của hàng liễu, lá lơ thơ buông mảnh, nó rủ xuống như mây bay nước chảy. Lá cũng rụng hết rồi, chỉ còn lại những chiếc cọng con. Trắng xanh nhàn nhạt, vàng nhờ nhờ, mấy con quạ đen vút bay qua, đầu đen thui, đuôi cũng đen thui, nhưng ở ngực lại trắng đến lóa mắt.

Tôi cứ suy nghĩ thế mãi, mỗi lần suy nghĩ tôi lại vẽ một bức họa, và tôi đã vẽ tất cả tới mười mấy bức...

Tôi mong mỗi chị tôi lại tới, tôi sẽ đem tất cả những bức tranh đó ra, tặng chị. Nhưng rồi, mùa thu đã trôi qua đi, vẫn không thấy chị tôi đến.

Người nhà tôi vẫn thường hỏi tôi:

- Tiểu D. lúc nào thì chị ấy lại trở về?

Tôi không trả lời được.

Một ngày trôi qua, rồi lại một ngày nữa trôi qua.

Có một hôm mẹ tôi nói với tôi:

- Thế là xong, chị ấy chẳng còn bao giờ trở về đây nữa.

Tôi hỏi:

- Tại sao lại thế?

Tôi hỏi, tôi hỏi to như thể chất vấn mẹ tôi.

- Dân làng đồn rằng, vị trưởng phòng ấy đã được đề bạt lên làm huyện trưởng rồi, chị ấy bây giờ là một vị phu nhân rồi!

- Là phu nhân? Là phu nhân ư?

Tôi trầm ngâm, trầm ngâm, cả một ngày trắng, cả một đêm đen tôi không ngủ được, và cũng chẳng mơ mộng nữa. Tôi nghĩ, chị ấy có thể chẳng bao giờ đến đây nữa thật.

Chị không thể đến được nữa rồi, tất cả đều đã hết ánh sáng, tắt ngấm...

Người trong gia đình tôi cũng ít bước vào phòng tôi, cơm nước cũng có phần sút kém đi. Tôi đã thấy mẹ tôi đánh đập con mèo già ngay trước mặt tôi, mắng nó rằng “bắt chuột không hay lại hay ia bép”. Thật tội nghiệp cho con mèo, mỗi khi nó lên vào phòng tôi, tôi lại gọi cho nó chui vào trong chăn. Nó rét đến run lên lấy bầy, nó nép vào ngực tôi, đưa cặp mắt xanh lè nhìn tôi. Tuyệt bắt đầu như người ta xé những túm bông ném xuống đậu trên khung cửa sổ, khung cửa sổ không còn bầu trời ngoài kia nữa, băng đông trên khung cửa sổ, chẳng nhìn thấy gì nữa, cả nước, cả núi, cả những con cuộn chiếu lấm chân cũng chẳng thấy đâu, những con kiến cũng rất vắng vẻ, tôi chỉ có mình tôi, chỉ có con mèo tội nghiệp của tôi. Tôi sợ lắm, lo lắng rằng có một ngày nào con mèo của tôi chết mất, thì còn ai là người bầu bạn với tôi nữa?

Tôi phải tranh thủ thời gian vẽ nó.

Tôi vẽ đôi mắt nó, đôi phần mang sự nồng nhiệt của trái tim xuân, đôi phần mang sự ngượng ngùng e ấp của người thiếu nữ, đôi lòng đen của cặp mắt ấy, khi tôi gắn nó ở chân sống mũi, nó đang mang một nụ cười rất hồn nhiên, khi tôi đưa lòng đen về góc mắt, thì đó là cái nhìn giận dữ ngọt ngào, còn khi lòng đen dừng lại ở chính giữa, thì nó như đang đăm đăm nhìn về một nơi xa xôi nào đấy, và nó phóng ra một vòng hào quang làm mê muội lòng người.

Tôi vẽ mặt nó, giống như mặt một bà lão hiền hậu, trên trán có những vết nhăn thực sâu, miệng móm mém, giống như đang nhai một cái gì đó, kêu tóp tép. Tôi cũng vẽ nó thành một ông lão, già lụ khụ, râu rất dài, ngồi dưới ánh nắng mặt trời, đôi mi mắt sụp xuống, ngủ gà ngủ gật, vang lên những hơi thở đều đều, không nhanh không chậm...

Tất cả những tình cảm của tôi, những màu sắc của tôi, tôi trút hết cho con mèo, gần như đã quên mất chị tôi đi...

Nhưng chính giữa lúc đó, người bưu tá đưa đến một phong thư, người nhận, viết tên tôi, rất rõ ràng. Tôi cảm thấy là lạ, khác thường.

Trên cái thế gian này, nào còn có ai nhớ đến tôi? Tôi nhìn lại phong thư, rõ ràng là đề tên tôi. Tôi bóc thư, đó là thư của chị tôi. A! Chị bảo tôi, công việc của chị rất bận, chị cho tôi biết rằng, chồng chị làm huyện trưởng, công việc tôi mất tôi mũi, nên công việc trong nhà đều do một mình tay chị lo liệu, không còn một giờ rảnh rỗi nào...

Nhưng chị nói:

- Thế nào chị cũng sẽ đến thăm cậu!

Tôi tưởng chừng như phát điên phát rồ lên, tôi lớn tiếng gọi con mèo của tôi đến, tôi ôm nó, tôi bế nó, thơm nó, rồi tôi bóp nó, tôi đánh nó, gào lên:

- Chị ơi! Chị ơi!

Gia đình tôi biết được tin này, đều cuống quýt cả lên. Mẹ tôi sai anh tôi, chị tôi, đi mua cái này, sắm cái nọ. Trong bếp đầy tiếng leng keng, loảng xoảng, rõ ràng là đang làm cơm rượu rồi... Sau đấy mẹ tôi chạy vào phòng tôi, mắng tôi:

- Chị, chị cái gì mà cứ quang quác lỗ miệng lên thế? Người ta là huyện trưởng phu nhân rồi đấy!

Tôi chẳng coi điều mắng mỏ ấy vào đâu, tôi vẫn cứ gào thét, tôi thấy người tôi nóng cồn cào, tôi không thể nằm trên chiếc giường này được nữa, không thể giam mình vào trong bốn bức tường này được nữa. Tôi gào thét khóc lóc, đòi người nhà phải kê giường của tôi ra ngoài sân.

Ngoài sân, tuyết cũng đã ngừng rơi rồi, nhưng tuyết còn đóng lại rất dày.

Tất cả đều trắng xóa. Mẹ tôi bảo quét dọn một đám tuyết lấy chỗ đặt giường, tôi dứt khoát không chịu, đòi kê giường ra đặt ngay trên mặt tuyết. Tôi nằm ở đó, là tôi có thể nhìn thấy trời, trời trắng xóa, đất cũng trắng xóa, trời là đất, đất là trời, tôi không sao phân biệt được nữa. Tôi hơi nghiêng đầu, tôi nhìn thấy một góc mai ở góc tường. Trên cành mai đọng những lớp tuyết trắng dày, những cánh hoa màu hồng nổi bật trên lớp tuyết trắng ấy, càng làm cho con người cảm thấy bất an.

Đột nhiên tôi vô cùng muốn vẽ. Tôi phải vẽ chị tôi đến đây lần này. Đúng thế, có lẽ chị tôi đã bắt đầu lên đường rồi, lên đường đến với tôi, để kịp khi chị tôi tới đây, tôi sẽ tặng chị mấy bức tranh “Đạp Tuyết đồ”.(*)

Tôi liền vẽ ngay. Tôi vẽ một vùng tuyết trắng, mệnh mang tất cả chỉ có một màu trắng. Chừng như tất cả màu trắng tôi có, tôi đã đem bôi lên tranh hết, sau đó tôi bôi thêm lên đó một chút màu hồng. Màu hồng chính là chị tôi vậy, chắc chắn chị tôi phải mặc màu hồng, nhất định chị phải mặc màu hồng...

Nhưng rồi tôi cảm thấy bức tranh ấy không đẹp. Tôi bắt đầu vẽ bức thứ hai. Bức tranh này của tôi, vẫn là mặt đất đầy tuyết trắng, mênh mang... tất cả đều màu xanh. Cơ hồ như tôi đã bôi hết màu xanh mà tôi có lên đó. Tôi nghĩ rằng, trời màu xanh, vậy thì trên mặt tuyết sẽ là màu xanh, như vậy càng có vẻ lạnh lẽo hơn, và khi chệch tôi mặc màu hồng xuất hiện, sẽ như một ngọn lửa bùng bùng ấm áp.

Nhưng tôi vẫn chưa thấy vừa lòng. Tôi lại vẽ một bức tranh mới. Tôi vẫn vẽ một vùng đất tuyết, mênh mang, tất cả đều là một màu hồng, tất cả những màu hồng mà tôi có, tôi đều bôi lên đầy hết, tôi bôi dày đến gần một ngón tay.

Tất cả nhà đều xúm lại xem tôi vẽ. Bọn họ cười tôi, nói tôi hoang tưởng đến tức cười. Tôi nói với con mèo già đang nằm phục bên cạnh tôi:

- Cảm xúc của tao là như vậy! Cảm xúc của tao là như vậy! Mà thử nói xem, thử nói xem nào!

Con mèo già rùng rùng đôi tai, liếc mắt cho tôi, nó đang cười.

Nó đã hiểu được tôi, tôi được an ủi, linh hồn tôi cảm thấy yên bình, sau đó, tôi cũng bật cười?

Giả Bình (Trung Quốc)

(Tạp chí Văn học nước ngoài 4/2003)